

Sy-ll spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kž Bóh poda,
Wokřew će. P

• Sserbske njedželske łopjeno. •

Budyšin

28. junija 1925

Bautzen

Čištoč a nakład Šmolerjez knihicziščezěrnje a kniharnje šap. družst. i wobm. ruf. w Budyšinje.

Wutħadźa łóždu ħobotu a plačži na měħaz 15 łotych pjenjełow.

3. njedžela po ħwjatej Trojizy.

Luk. 15, 1—10.

Žadne dosć ħu w našim žiwjenju te hodžiny, w kotrychž ħebi ħwile wosnjenty, raš na džěło našeho Boha na našej dušci ħedźbowacž. Jemu ħo dže, kaž ħo nanaj a maczeri husto dže: džěczi maja jeju lubosć łóždy džěń a tehodla lědom na nju ħedźbujaj. Šdžž Jesuž w ħwojich krašnych pschirunanjach wo pytanju a napominanju, njeħenju a wysłanju tuteje Božej lubosće k ħrěšćnikam powěda, to potajkim tohodla čžini, so by nam woczki woczinił sa Bože džěły, kiž ħo w potajnosći čžłowškeje dušce stanu. Šchtóž na nje ħedźbujaj, ma lute spodobanje na nich. Tohodla: **Woczki woczki sa wumóžeske džěło ħwojeho Boha!**

„Šdžž wón jemu wot nich šhubi...“ i tym ħo tele džěło šapocznje. Njeje to špodžiwne? Šak móž ħo žiwemu Bohu čžłowška dušca šhubicž? A tola Jesuž Judascha pschi wsčěm ħwěrnym džěle tji lěta doħo šhubi! Š Božej rufotw, ale niž i Božej woczow — to je Bohužel šnamjo wjele ludži, kiž běchu jemu w jeho blisćosći. Šacž na loħkomyslnosć ħwojeje wutrobny pschuchachu, abo ħacž pytachu ħwětki, kiž pschi puczju ħedźajach, ħacž ħo kaž přěnej čžłowjelaj w paradisu ħwojateho Boha bojachu, ħacž čžuchu ħami i ħnješom bjež a njeħachu ħo dale dacž wot Božeho ducha woczahnjež, ħacž i Šaodizejskej wofadru džachu: Ša ħym bohaty a mam do wole dosć a njepotrjebam nicžeho! — šchtó čžze ta wjedžecž? Dosć — ruzy Božej ħnady, kotrejž jich pschězo šak džežesčtej a šbėħasčtej, džeħjesčtej jich jeneho dnja šrudnje ħmutej pušćezicž. A šchtóž Božej ruzy pušćezitej, to pschězo ħlubje pada, doħelž steji pod ħamħnym šatonjom kaž

šamjeń, kiž móž našćeje semje na ħo čžehnje, ħdžž jón pušćezicž. Jenož šchtóž ħo i wšħoła džerži, tule semsku móž pschewinje. Čžłowška wina, so Božu ħnady šapowaju a šhubja, je, i kotrejž ħo Bože džěło šapocznje.

Tež džěňka ħišćeže tón ħamħny napohlad! Š kelto lubosćju džeħbi tola naš Bóh do ħwěta pohladacž, so njeje pschězo ħišćeže wospróznyl! Jeho ħwjatej woli napšćeczo steja žyle ludy, žyle čžachy. Šak tola čžłowšestwo njeħuměrnemu lubosć ħwojeho šnješa pschěczini! Dži do wustawow šnustkowneho miħijonštwa, tam pošnajesč, šchtó móže Bóh tón šnješ čžinicž, ħdžž ħo jeho lubosći wutrobny wotewrjeja. Ale nješkoržny! Šdžž ħu wodny nětkle tak špadnyłe, ħnawo je to kaž pschi morju šnamjo, so šak pschibwajaj.

„Šo by wón tež džewjecž a džewjecždžeħacž njeħostajil w pušćinje.“ Šak jene praschenje. Móže da tón šnješ pobožnych na ħwilu na boł šajicž, šhubjenych ħrěšćnikow dla, tak wobřez, so by wšħitku ħwoju móž na tule nusu šajil? Ale to njeħa našće ħłotw prajicž. To ħu čžłowške myšle. Našcy tekst čžze jenož wusbėħnjež: Šam, ħdžž móž ħrěcha ħnježi, je Bože džěło praschenje žiwjenja. Šdžž njeby ħłonzu jeho ħnady ħo do teħleje čžiny ħwěczilo, džeħjalo wšħitko žiwjenje mřecž. Tohodla wón ħrěšćnikow žanu hodžinu ħamħny njeħostajil, ale sa nimi dže, ħdžž po ħwojich ħamħnych puczach ħhodža. Šizom šady blisćeje šak bychu i nješow Božeho ħłonzu byli a žane štwjelcžto njeħmoħlo wjazy w jich wutrobach narosć. Šotajkim: Bóh čži njeda ani jemu krocžalku po ħamħnych puczach do čžěmnosće ħicž — wón sa tobu dže. Wětr wěcznosće tebi kaž i domišny wokoło čžoła duje, so njeby Boha šabyl.

„A nješħot sa tej šhubjenej tak doħo ħacž by ju namakal.“

To je najczęstszy kruch wumóżerskiego dzieła twojego Anjese. We takich wprostnościach może wón ju jenoż sako namakać? Tola jenoż franjenu, wohórczeniu, skórzby we wutrobje méjo. Jemu njeje czeźke, so wón dyrbi hicz po tyżaz sapleczeńych puczach na tymle kwécze, so by to shubjene sako namakał, kotrej tola jeho kwjate snamjo na bebi njeje. Jemu je jenoż to tał czeźke, so kwjate snamjo w tajkej wohidności nadeńdze a dyrbi telko hidy sa lubość, telko khdobny sa bohatstwo namakać. Sijcze je tał, so Boha toho Anjese psche wschu mériu bola te rany, kotrej czo-wojetojo kwjatej samfnej duschi sbija. W jonej jeniczej hodzinje wóni, husto hiżont w mlodych lécach, wschitke Boże dzieła na kwjatej duschi wuhafnu. Stawisna wo czerpieniu a wumrjeczu naschego Sbożnika w bibliji, njeje nam każ bolostne sdychnjenje žiwego Boha, so dyrbiesche kwjatej jeniczej kyma na kschiz nabicz, so bychu czołowjetojo j e n e mēsto mēli, hdyż duschowne boloscze kwjatej Boha klyšcha? Haj, psches wschitku haru a wschitke mrécze naschego kwjate i wyboła kherlusch salinczi, kiž naschu duschu w jejnych hlubinach pyta: „Gacž by ju namakał . . .“

„ . . . hdyž dom pschindze . . .“ Wajch hodzinny w njebiekach, hdyż swony pa wschitkich njebiekach samonja a wschitzy kwjatej a sbóžni s shromadzaja. To ju te hodzinny, hdyž Bóh tón Anjes bo wot kwjatej starosczo wo czołowjeto dom wróci. Ale tež to je hiscze dzieło! Pschetož wón namakanu wotoczku sam na kwjatej ranjenjomaj i wjebelosczu dom njeje. Ale na tym njeje, so by wotoczka kwjatomu wumóžerzej lóhlo cžinika, so wjebelicz. Nowy kwět, do kotrehož ka njeje, je rjany a kwóncžny, ale stary kwět, w kotrymž bēsche žywa, ma móz, kajtuž njebychmy sa móžnu mēli. Kał tež potom hiscze nasche cželo napšdeczo dzieła, hdyž je tež duch swólniowy, pa Bosy živy bycz! Japochtoł Pawoł je tola wopratožze kwjate woliczo stajil na to, sčtož je horjelach. A tola w liscze na Romskich w 7. stawje nam wo tym potwēda, so dyrbi wojowacz mjes dobrym a slym. Nē, tał to njeje, so kmty duzy na dompuczju hiżont w njebiekach. Bóh tón Anjes ma njescz, tež na wumóžerach cžłowskich duschach, doniž njeje jich wopratožze dom donješt.

„ . . . a samoka kwjatej pscheczelo a kužodow a rjetnje k nim: Wjebelcze ka so mmu!“ Kajte to skónczenie! Bože wumóžerske dzieło bo skónczi i Bozej wjebołosczu. To je potom njeźela tych sbóžnych! Zehodla wěrju, so smējenty tež w njebiekach hiscze wjele kwjateho a rjaneho cžinicz. Bóh tón Anjes naž swoka, so ka i nim kobju wjebelimy! Ssnano móžes ty hiżont tudy kwjatomu Sbožnikaj pomhacz, so ka na duschach wjebeli. Nje- twēsch nikoho, kotremuž mohł pokasacz, sako na prawy pucz pschincz? W twójim kužodstwie? Na žadyn pad njejmēsich je žiwjenja wuicž bjes toho, so kwéczazej woczki twojego Anjese nad twójim samfnyim žiwjenju widzišich a jeho samwēbelišich, so wjebo- lnych cžłowjeto dom njeje.

Kóžde wumóžene žiwjenje je kruch wēcžneje njebieškeje wjebo- łoscze. Kajte potom Boža cžicha, kwjate, wuczisczaza a wu- khowaza lubość w naschim žiwjenju pschēd nami steji! Wschēd- nje dyrbjeli kwjate kolena we wutrobnej džakownosczi shibowacz. Njeje nujne, na tamne potwēdancžlo wo kónje bjes drohich samjenjow spominacz, kotruž mloda holza w njebiekach dósta, do- kelž njebēsche ka ženje na sem na hnadze kwjatej Boha na hrēsch- nikach wjebelika, ale bēsche jenož pschēzo na kwjatu samfnyim duschu myklika? Wjazy wjebołoscze i Božimi jandželami w kšhe- scžijanstwie!

R. w R.

Lut. 15, 1—7:

Jesus trocht je hrēschnikow.

Glóž: Jesus, moja nadžija zc.

Jesus wita hrēschnikow,*)

— prajeje wschitkim tuto słowo,
kotsiž wopuschcziwšchi jow
prawu cžēt bo khdža dołho!
Tu je, sčtož jich wumóže:
Jesus hrēschnikow trocht je.

Góoni njejsmy miłoscze;
tola wón je w słowje kwjatom
pschilubil to wurasnje,
so da wotpušt hrēcham twójim.
Sleicze, wrota miłoscze:
Jesus hrēschnikow trocht je.

Sdyž bo wozza shubika
je, ju prawy pastyr pyta.
Jesus na naž spomina,
hdyž je duscha bēdy khta;
wón ju sabycz njemóže.
Jesus hrēschnikow trocht je.

Pójcze wschitzy, khwatajcz,
pschindzē, hrēschnizy došč krdni!
Jesus woła waš a cže
lubje witacz, kiž seče khdni.
Wērcze to a wopomnicze:
Jesus hrēschnikow trocht je.

Erudny ja tu pschithadžam,
hrēchow spowēdam bo kwjatej.
Spožcz, mój Sbožniko, ty sam
wodacz mi w ranach twójich,
so mój mēr to wostanje:
Jesus hrēschnikow trocht je.

Sa kym poknje dowērnny,
bychu runjež krtawne byle
hrēchi moje, so je ty
se kwjatej krtawny scžinisch bēle,
dokelž praju dowērnje:
Jesus hrēschnikow trocht je.

Szwēdomje mje njerudži,
Wóssaš njemē wostoržowacz;
kiž mje poknje wusprawni,
hrēch waš precž, so ma bo skhowacz
a mje tamacz njemóže;
Jesus hrēschnikow trocht je.

Jesus wita hrēschnikow!
Witał mje wón tež je lubje,
zbyly spuschcziwšchi mój dołh
njebo wotamnył po khdje;
kmjercz mje k njemu dowjedže.
Jesus hrēschnikow trocht je! —

M. Erdmann Neumeister 1671—1756; — seš. M. II.

* Se falskich spēw., cžo. 373.

Njedžela w nušy.

Njedžela je tał rjež thermometer, a to thermometer, kotryž mēri slymu a cžoplotu pobožnoscz jenotliwego, wofady, luda. Kaž ty tón jedyn džen, kotryž i tych khdom Bohu Anjesej wóžebje pokwójecženy, kwjatejich, cžescžich a bebi wažich, tał cžescžich tola na wschēm pokledku w kwjatej wutrobje tež Boha Anjese. Sdy by ty tał husto, kaž ty to na thermometer sa rjane a hubjene wjedro tych sachodnych semskich plodow dla hladašich abo tež nē- kajteho kwjatej kwjatej dla hladašich, hladał na tutón thermometer njedželu, by drje bo husečichao pschi tutym hacž pschi tamnym sa kónzo a desčez nastrožal, kał wón hubjenje

steji, kať wón pořasuje hubjene stejnisčjezo wěry, lubosče, pobožnosče. Tuž bych radžik, wsmi kóždy, tón, kiž thermometera sa wjedro ma a runje tať tón, kiž tajkeho nima, řebi tutón thermometer teź sa thermometer. Njetriebasch tola niczo sa njón řaplacžicž. A hladať teź řiwěru na njón a potom řo teź po nim řkožuj!

Saj, tať je, kať to wořebje nařchi lubi pobožni řtari řkorža: njedžela řo wotřwjećuje, njeřwjećzi! Njedžela je w nufy! — řměny dale prajicž: Dofelž njedžela w nufy, řmny teź nny, je teź nařchi lud w nufy!

Schtož ewangelion druheje njedžele po Šwj. Trojizy prajeřche wo stejnisčjezu a wořebje wo řamolwjenjach čřlowjefow, hdyž to dže wo Bože řralesřtowo potowřitřownje, to řlacžiti wo njedželi a řadřerženju čřlowjefow ř njej wořebje. Šdyž njedželu njeřwjećza abo wotřwjećza, je to na wřchěm pořledku řnych wo řřchirunanju na řpomnjenyř řřoch řřchicžinowo dla: wobředžerřtowo, řařřuřba, řadosčž wuřřwanja. Š tutyhmi řo řamolwjeja. A dořčž jich je, řotřiž řo do řřla wjazy njeřamolwjeja!

To řu řtrachi a nufy. Njedžela w nufy, nabožina a pobožnosčž w nufy, řřhy lud w nufy! Toho dla jetoja řo teź wřchudřom pořowwanje, tomu řadřewacž, řo by to hiřchče hōrje njebyřo, a pořhacž, řo by to řařo řěpje byřo je řwjećerženjom njedžele. Na kōždy poř dyrbi řo nařpředy řadřewacž, řo njedžela hiřchče wjazy řhubi hacž to hižo je. A to řibanje řa to pořasuje řo we wřchěch mōžnyř wōřřchach luda. Šo by runje tole nam byčž mōřlo dobre řnanjo řa řřchichod a řřchitřadřaze pořlěpřchenje! Řřchezo wjaz a wjaz řřchiridu, řotřiž řřatonje wuřřupuja řa njedželu. A řa tutyhmi řeja tola wuřře řřhy řny, kiž mjelčza, tola poř to řame řadanjewa w řwowej wutrobje pořřa.

W Potsdamje řu njedatowo řřatonje ř notřymi řadanjemi wuřřupili. 400 wořadnyř řařřupjerřow a řararřow řu řo je řwōjim řłownyř řuperintendent, řny nēřřle, wořebje w Řruskej wjele mjenowanym D. Dibeliuřom, wobrocžili na wřchě mōžne towarřřtwa a řjednocřerřřtwa a parteije ř řny naležnyř a řřutnyř řadanjom, řo njebyřu njedželu, ř najmjenřřcha poř niž njedželu dopōdnja, řane wuhotowanja, řwjedženje, wulěty atd. mēři. Tohorunja řu řo wobrocžili na wřchěch dželodawarřow, řo byřu čzař dželā a mřdu tať wotmēřili, řo njeby řiřto wjazy nufowany byř, njedželu dželacž. Wřchěch wořadnyř napominaja woni, řo byřu byři je řwōjim čřinjenjom a řřwjenjom řřařowarřo njedžele a řwēru na to hladaři, řo njeby njedžela řřřodowala.

Dobre to! Šchtož poř je w Potsdamje mōžno, dyrbjařo teź pořa nař mōžno byčž, a to hiřchče předy mōžno! Šsu tola wořebje řerbřřo-nēmřře a nēmřřo-řerbřře wořadny řlacžite řa pořbožne a řa tajke, řotřež řebi waža dobre pořčřitři. Tuž dopředla ř tajřemu wuřřupowanju a wōjowanju řa njedželu: wořadne řařřupjerřřtwa, wořadne řřromadřřřny, řřchēřčřřjanřře towarřřtwa! A kōždy wořadny řam řa to ruřuj, řo wōn řwēru řam řo wřchěho wřřa, řchtož njedželu wotřwjećuje! A niž jeno to: kōždy wořadny ruřuj řa to, řo wōn wřřa čřini, řo njedžela wřchě řwōje pořwa řařo dořtanje! Š tomu řřuřřa řwōřřownje to, řo řo njedžela, a řnutřřownje to, řo Bože řřuřřby wōpřřtujeřř, abo, hdyž to nje-mōžejř — ja praju: nje-mōžejř, — řo domjazu nutřnosčž dđeržřřch! Š řny řwōřřuje, řo řo řobota řa řwjedženje nje-wutřřeba, ř řotřchž wřřelazy dom řřodřa, hdyž druyř ř řpōwjedži a řemřřchi du. To je wuřři nje-dōřtatř, řotřež teź w nařřich wořadach řřchibřwa. We wēřřch wōřolinach řwjećza dře řo pořowřitřownje na řřch. řwařř řobotu, ale, potom řřchiridže řřhy řwařřny dom je řwōjimi hōřčemi řemřřchi. Dēře tať! Šdyž to tať teź pořa nař, potom njeř řu řwařř řobotu, řewal poř niž!

A řřchi řny nēřřto abo to řame kať w Potsdamje řa nařřich dželodawarřow, wořebje řa wuřře wobředžerřřtwa a řřeže dwōry:

čzař dželā a mřřa řa dželā ma řo tať wotmēřicž, řo njeje řiřřōn nufowany, njedželu, wořebje niž njedželu dopōdnja dželacž! Tu mřřřliny řebi wořebje na „bēřnjaze njedžele.“ Předy tute byře njeřřu. Mařym ludřom a robocřanam da řo wřchēdny džel pomoz a řřladnosčž, bēřny řeřbēracž. Čřehodla dyrbja řo tute runje 4 njedžele dořho a to hiřchče dopōdnja řbēracž! Řať je to do řřla mōžno, řo je to tať dalořo řřchiridže na wřřach! Tu ma jich tuž nēřř wjele řřladnosčče dořčž, ř dořřym řřchiridžom byčž a řřřřowacž řa řřchēřčřřjanřře pořčřitři a řa njedželu a tať do řřla řa pořowřitřowne řěpřche, wořebje poř wřchitřy čři, řotřiž řu pořownojo, wořadni řařřupjerřo, řřřřwini přjōdřřtejerřo. Ale řřle wēřčze niž jeno čři, ale runje tať wřchitřy druyř!

Alle wřřař: to budže čzeřře dželā, hdyž to njeřřchiridže ř wutrobny! A runje tať: to budže njeřřle dželā, a jenož nēřřto řwōřřowne, hdyž řo to řtanje řeř řnutřřowneho řřchemēřnenja a wōřnownenja! A řařo: Šdžež to řnutřřownje wōřnowneny řy a řřw wē řiweř wēřje, tam čřiniřch řam wot řo tajke řwōřřowne dobre a pořwe!

Nařch řřeř a Šbōžniř je nař na Šřwřatu Trojizy pořřřař, řym poř — poř, ř řny poř řřw wē řeře řa mny — poř mōřw wō do druheje pořojy řřřřwneho řēta a do řřla do řřwjenja. — A mny wēřny, řo mōže tuto řřwjenje řicžicž pořa kōždeho mjenje njedžel hacž 2. pořojza řřřřwneho řēta! — Tuž rořřbudžny řo tola! Budžny řnotwa narōženi wē wēřje! Potom čřinimny, řchtož ř wēřny je, řchtož řeřřřowne je, potom řwjećřimny njedželu a řřarāmny řo řa to, řa řu teź druyř řwjećza!

Tuto řnutřřowne je to řłowne řadanjewa! Alle njeřřamolny řa ř řny, řo prajimny: Š tomu tola njeřřchiridže, tuž njetřebamny řo řalle řa to řwōřřowne pořowowacž! Niž tať! Řřowimny řo čřini bōře řa tuto řwōřřowne a dajimny ř řny jich wjele řřladnosčž a mōžnotu, na to řnutřřowne řřchiridže a řo ř nim řabēracž. Pořařimny ř řny řwōřřownyř, řotřež nam ř řeho nutřřowneho wuřřadřa, řať řjenje a pořēnje a řōžřo to wřřo je, řchtož je w tutyř řřwjenju, hdyž to řy pořwny a řřowny w řnutřřownyř nabožnyř řřwjenju!

Njedžela w nufy! Šchto řřchiridže jeř to na pořow a to je řłowom kať je řřřřom? To tola poř pořwom čzeřře njeje, na pořow pořřchiridže! Pořřamny tola tať najřěpje teź řebi řamemny!

Dodatō ř tomule njeř je jena pořwēřčž ř Lothringřřeje, řotřež runje čřitachny: „řłowna rada řa Lothringřřu“ je řo wuřřprajřla řa wōřřřonjenje řařōřřřeho njedželřřeho mēra a řa řa wjedženje řřdžeřřřřeho dnja pořojza, řotřež njetřřeba nēdžela byčž. Šacž dořal bē řo „řłowna rada“ tajřemny řřchewōřēř řpjećowala, nēřřo poř je, kať tuta pořwēřčž praji, do toho řwōřřila. Š řotřeř ř řny řřřownojo pořřchirunanja dře řo tam w Lothringřřej nēřř řamolwjeja?
R. W.

Zřřřeř a řřat.

— **Wōjna w Marokko a wōjowanje w řřinje.** Tu a tam řřēřa, řchtož řu wuřřřwali, w Marokko wořebje řřanzowřřa, w řřinje do řřla bēře ludy, řřchēde wřchēř řendželřřa. řřanzowřřa je wē wuřřej wōjnje wutřřebala čřōřnyř, do řřla domorōdnyř řřřři řa wōjowanje pořčēřřřowa řēmžam a jich wutřřwēřřila, wřchē řumřřchny a řeřčze pořowōtarřřeje wōjny. řřřřřřownojo řu byři dořři wuřřřōmnyř! W řřřřej řu bēře ludy pořčēd řōřřřmi tať pořwje řřewite řwōju rořřow mjeř řobu a tať řwōju nje-mōž; řa to řřēřa nēřř w řřinje a řa to řřēřa bōřř dře w řřřej řōřřej řřřřej! Š wřchēř řny řu řeřřřōdžře bēřym ludam, jich nařřadnosčž, čzeřčž, mōžny. — A je wřchēř řny řu řeřřřōdžře bēře ludy teź miřřřōřřřow a rořřchēřčēřeranjju řřchēřčřřjanřřeje wēřny, pořasujō, řať nje-řchēřčřřjanřře mōžā řřchēřčřřjanřře ludy byčž. Šdyž pořřřimny čzař poř wōjnje, čže řo nam řřacž, řařo by řo to řřřřowwanje, řotřež

bu běle ludy na politiskej a swonkownej mozy a nahladnosceji poczerpke, hable bóle a bóle pokasowalo a bylo wjetšce, mjes tym, so to schodowanje mišionstwa bywa mjenšce a mjenšce; haj, pokasuje so, so je mělo mišionstwo, křesćijanstwo w pohanskich krajach wěšeho dobytka; a to je tehodla tať, dolež bě tam w mišionistich wožadach křesćijanstwo čišćišce a wěrnishe hač w běhych ludach, kotrež wot dawna křesćijanstwe. Młoda wěra bě tam tež šwěrna wěra! S wješelom a s džalom witaju tam mišionarow, kotřiž po dolhej pschestawzy jako pschilhadzeja; a tutu dolhu pschestawku so tam derje pschetrali a sa dobre wužili. Tu a tam, wošebje w Indiskej, buchu s prjedawšich mišionistich wožadow šanostatne domoródně křesćijanstwe zyrkwe, kotrež nětk s młodými a hylnymi mozami a s pomozu mišionstwa skutkujaja sa kralestwo Bože, bywajo tať pominažy a křostazy pschilhad a wobras sa ludy Europy. Sa ludy a staty šbywa s teho wšeho ta wučba a to pominažje: twarče najprjedy Bože kralestwo pola šebje domach a šažoče šwoje ludy na tón jedyn wěšty šažoť: wěru do Šhrystuša! Je našch lud pschi tym, tole srosunicž a činicz?

R. W.

Sekty.

Mjes tymi sektami, kotrež něchtón „šydom sektow šahuby“ mjenowal, je s „adventistami“ a „šhutnymi biblijupšchepytowarjami“ tež sekta, kotraž so „křesćijanstwa wědžba“ (Christliche Wissenschaft) mjenuje. Šnajesch ju šnadž pod mjenom „Gesundbeter,“ tuto mjeno njeje prawe; pschetož woni so po prawom sa wustrowjenje tať laž my to srosunicy, njemodla; po jich wučbje tuta šhorosč, kotruž masch, po prawom njeje.

Šotajšim tuta sekta so nětkle w tutym sektowpošnym čažu tež hiba; tež w Šakskej skutkuje. So by jeje sektirarške džělo kufš šelnať a s dobom špóšnal, po šajlich pucžach to sekty šhodža, njedch je tu jena powěsč se Šchwizy džělena, hdžez tuta sekta s nowe mozu „wěryžych“ s šebi wabi.

W Šchwizy so tuczi sektirarjo s tym wjazy njespokoja, je šwojimi modlitwami ludži hojicz; šu šapocželi, tež škoczata se šwojim modlenjom hojicz.

Wějšche to ratať šhoru krowu. Sektirarjo šlubichu, so ju wustrowja. Šruwa pať njebu štrowa; padny. Šuril šmėdžeshe nětko šaplacicz šlicžbowanje, kotrež běchu jemu pschilhadarjo tuteje „křesćijanstwe wědžby“ napišali a njesč to schodowanje s šhorej krowu, dolež šawěšćenške towarštwó nicžo njeplacžeshe, dolež njeběchu po škótnego šekarja šchli ale so s šajšimi „šekarjemi“ špokojili.

„Madžijonnje,“ tať pišche „Schweizer Reformierte Zeitung,“ s kotrež tutu powěsč mamy, „wustupi pschecžiwó taťšemu činjenju s najmjenšcha škóšchšitne towarštwó“ (Tierschutzverein!).

R. W.

Wšelke s bliska a s daloka.

— Gustav-Abolššim šwjedžen w Budyščinje je nimo. Šyly šwjedžen je so derje radžil, je wješkosč a móž ewangelske wěry šjetwiť. „To je jenož w Budyščinje móžno,“ tať bě šlyšchecž, hdžez žyly duchowni s pokneje zyrkwe džěchu, hdžez běchu šwjedu popošdnju wulke šyly džěči w Šětrowskej a wjele štow młodych hólzow a hólzow w Marijnej Marčinej zyrkwi šhromadžene. Džěčjom šarať Wabwiz s Anhaltu w Šolskej a młodžinje Ziegenšped se šatza šredowashe. Na šowitaniškim wječžoru bě „Šrona“ šona, a na što šastupjerjom wulkeho Drježdžanskeho Gustav-Abolššeho towarštwó, hač s Freiberga a Šošena, bě pschitomych. Šchtwórtl dopošdnja bě w mječžanskej šahrodže pod wšchšchšim konsistorialnym radžicželom D. dr. Šoltžšchom šlowna šhromadžina, na kotrež 31 000 hr. darow do wukrajnych wožadow,

hač do Šrafilisheje, rošdželichu. Šyrlwinski šresident D. Šehrenfennig s Šablonza wó wobšejnosčach w ewangelskej zyrkwi w Čžechach rěčžeshe. D. Šlandšmeister poda rošprawu, kotraž „dobre wjedro“ w Šustav-Abolššim towarštwóje pokasa. Šaž džěči a młodžina šwjedu, tať šchtwórtl popošdnju žyła wošada, na žitnych wulach so šestupawšchi, do zyrkwe čžehnjeshhe, wjele žylych a tudomnych duchownych na čžole. Šarať D. Šahnert s Šansbrucha bě se šwjedženškim šredarjom. Na pucžowanju do Šama a Šönigsberka je do Budyščina pschilhad. Šeho móžne wšchšnje rěčženja hižo šwjedu wječžor šesnachmy. Šredowashe wó tamnym Šesukowym šlowje w Šapošcholskich škutkach (20, 35), tať wutrobnje a měrnje, tať jednorje a šhubofo, so šwjedowa čžesč a šbožnosč wěry w žiwjenju, wošebje pať móž šubosče s zyrkwi so sa dolhi čžaz do wšchch wutrobow šanórichu. Tuž běšche darow sa ewangelskich w rošpóšchenju na 600 šrimow. To je sa tele čžazy šara wjele. Wječžor běšche ludowa šhromadžina wó „Šronje,“ kotraž bě pschepšelnjena. Šarať Ziegenšped a šarať Šottlieb s Šodmóšlow rěčžesčataj woprawdže móžnje. Wješele w Budyščinje bě jeju tať šobšehnylo. Šarať Šcharšmidt s Wuseža wó diašoniziškim domje tam rěčžescher. D. dr. Šoltžšch mješeshe došlowo, w kotrymž wšchšim wulki džal šrajeshe.

W Šubiju šmy šobotu, 20. junija, s popšednjemu wotpočinku pschewodželi šararja primariuša Šallenšteina, kotryž bě s dobom s wjednikom Šubijškeho zyrkwiného wokrješa. S nim šmy šhubili wulzy wobdarženého duchowného a šlatného rěčžnika a šwěrneho džělacžerja. Šallenštein běšche šhoršivy wošowar sa Šhrystuša a je na šhromadžinach a šewal tať někotre šědženje so šědžil sa wěru do Šhrystuša. Šubij šhubi s nim wjele a s Šubijom žaruja tež duchowni Šubijškeho wokrješa wó jeneho, kotryž je jim rad se šwojimi rjanymi mozami šlužil, a runje tať „towarštwó šararjom Šakskeje“ a „Šustav-Abolššewo towarštwó,“ kotromajž je šwoje mozy šobuwěnowal. Šeho šachodne čžělo wotpočjuje nětk tam na rjanym, wot nješobčicžeho wutworženym pohrešbnishežu pod šelenymi šchtomami, laž bě šebi to pschal. Šóh špóšchž jeho čžělu šokoj a junu šbožne štawanje s nowemu žiwjenju!

R. W.

Do Škotež pschidžje šako duchowny šwjes šarať Šonik, we tukšwili šarať w Širšchfelde, budže 5. julija sa šararja šapokasany. Ššwjatocžnosč šmėje s tajny zyrkwinški rada Šošenkranz. Š. šarať Šonik bě hižo tehdy, hdžez bě Škotecžanska šara we wójnje wupróšdnjena, šwólnimy, do duchowného šastojništwa — bě tehdy s wučerjom na gymnasiju w Budyščinje — šastupicz a Škotecžansku wošadu pschewšacž a tež šerbšku rěčž nawuknyčž. Tehdy s tuteje wězy nicžo njebu, dolež po škóčženej wójnje rošženy Ššerb, s šarať Wjesar, do duchowného šastojništwa šastupi a so do Škotež pschěšhdli. Š. šarať Šonik njedžiwashe tehodla wjaz na Škotežy a bu w Širšchfeldže sa šararja šapokasany. R. W.

— Šajimatwe je to — a naštróžaze a šrudžaze, šchtož s Šettina šhonimy. Šsu tam w dwěmaj wotdželomaj měšta Šettina, w Štaršym mječže a w t. m. Šastadže, pschepštowali a pschelicžili, šelko tam to wobhdlenjom a šorcžmow a wobšhodow sa s šewženju šřebne šwory je. W Šastadže naščžichu 2266 wobhdlenjom, sa kotrež so šararja 10 šjekarškich a 6 řěniškich wobšhodow a 3 młokowe; šorcžmow je tam 54. W štaršym mječže 2152 wobhdlenjom, 11 šjekarškich a 6 řěniškich wobšhodow a 3 młokowe; šorcžmow je tu 100. Šicžby rěčža“, šmy hižo hušćišcho tu pišali; tute šamo wošaja, wošebje hdžez to nětkle jednaja wó šakonjach, kotrež šorcžmarške šrawa atd. řjaduja. R. W.

Šistowanje.

I. w Š. sa 5. p. Šr.

Šamokwity šredaktor šarať Šjerwa w Šuležach.